

2950.

Поддържа връзки властващата гмеж
Единствено със своето обкръжение,
Самоупиваща се от ламтеж
Нас всички да държи във подчинение.

В измисления техен странен свят
Те виждат личностите си белязани
От кроткия народец да крадат,
Но без да бъдат някога наказани.

А кой ли може да се противи? –
На Онзи свят са храбрите бунтовници,
Немеят преклонените глави

И тържествуват главните виновници,
Защото властват не година-две,
А цели безутешни векове.

2951.

Посредственост с партийността когато
Във творчеството се обединят,
Се трупа състояние богато,
Кое то как ли ще го оценят?

Замества ли партийността таланта? –
Мнозина са на мнение, че да,
Особено щом Вожда е Гаранта
За творческата наша свобода.

О, Вожде, ти към бъднини ни водиш
По пътя на културния възход,
Шедьоврите откриваш във зародиш,
Посочваш ги на простия народ!

И той със примирение те слуша,
Че иначе отива във кауша*.

Кауш – третокачествен затвор.

2952.

За Достоевски бе „Война и мир”,
Но тази книга той не я написа,
И на света не каза най-подир
Нещата във действителност какви са.

Да чака Истината продължи,
Но мъртав е великият писател,
Развихрят се военните лъжи,
А Марс на Онзи свят мира е пратил..

Така е. Героизмът на война
Ще бъде пак престъпно превъзнасян
Чрез песните за славни времена
И падналите за живот прекрасен.

(Останалият без крака край топа
Ще моли да да го върнат пак в окопа.)*

**Л.Н. Толстой, „Севастополски разкази”.*

2953.

Безсмъртие за няколко сезона
(На власт докато дойде друг режим)
Присъжда се на не една персона
И ние трябва кротко да търпим.

По старата изпитана рецепта
Идеите превръщат те в пари,
А милостта си като златна лепта
Водачът може да им подари.

Безсмъртието свършва се приживе,
Иззето от коварната съдба,
Носителите му са уж щастливи,
Но падат покосени без борба.

Тогава сред партийните задруги
Наградата ще осенява други.

2954.

Историята той не сътворява,
А да я боледува е призван,
Заровен в купища човешка плява
От страх, от срам и ужас обладан.

Той мре редовно със или без нужда
Под прозвище „обикновен човек”
И блян за правда в него се пробужда
Обикновено по веднъж на век.

Останалото време той провежда
Във ролята на жив материал,
Вграден в осъществената надежда,

Че е по чудо някак оцелял,
За да го вкарат за добро и зло
В неясно статистическо число.

2955.

Убий диктатора, но в диктатура
Живеят още дълги векове,
За да подържат по Земята буря,
Която Брут за подвизи зове.

А Брут лежи, с предания отрупан,
Поел самоубийствен меч в ръце –
С богатство на робовладелец крупен
И пръв републиканец по сърце.

Той не разбра. И други не разбират
Как ражда се поредният тиран –
Че на величеството му мундирът
Се шие по републикански план.

Така е всякога, за съжаление,
И правилото е без изключение.

2956.

При комунизма имаше и безкръвни кланета.

Печална гледка е когато двама
Критици спорят над заклан поет,
От Партията обвинен в измама
И бунт срещу обществения ред.

Но във какво се заключава спорът? -
И двамата показват жарка страст,
Щом за греха на жертвата говорят
Против любимата народна власт.

Те всъщност се преборват да го чернят
И плискат доброкачествен катран,
Какъвто произвежда им концернът
На агитационния шаман.

Накрая кой излиза победител
Решава Главният ръководител.

2957.

*Всеки ден не е Великден.
(Народна мъдрост)*

Той беше Бог и беше надарен
Със сила да възкръсва всеки ден,

Но на света за да не му се втръсва
Реши веднъж годишно да възкръсва.

В преследване на тази висша цел
За ересите мерки беше взел –

Разпореди да бъдат под възбрана,
Осъществявана от Ватикана.

Във устрема си той се отличи
И доста еретици заличи

На клади през различните етапи
По заповед на преданите папи.

Моделът се оказа сполучлив
И който оцеля е днес е щастлив.

2958.

Жестокостта сплотява тиранията
Във всяка нейна разнолика част,
Защото без жестокостите гние тя
Ведно със безобраната си власт.

А във искрата на човеколюбие
Тиранът вижда гибелния враг
И той бои се, че борбата губи я
Ако искрата пламва пак, и пак.

Гаси я без пощада с настървение
Най-вече с полицейския ботуш
И при съмнение, а даже без съмнение,
Последва неизменно кървав душ.

На жертваната Свобода над гроба
Поставя бюст на своята особа.

2959,

С какъв възторг и шумно преклонение
Глупците славят своята кралица
И всеки се стреми със упоение
Да е напред във дългата редица!

Условностите я крепят на трона
Чрез обичайно преувеличение –
(Кралицата без свита и корона
Е гинекологическо явление).

Народът да разбира не желае,
Изсипва си възторзите разискрени
И няма истината да узнае
Заблудите му са понеже искрени.

О, докога ще бъде тази мания
Подкрепяна от жълтите списания?!

2960.

На победители и победени,
На войнстващи и на миролюбиви
Са хора от войната разделени -
Впоследствие на мъртви и на живи.

Гладът с куршумите се състезава
Кой повече човеци ще затрие
И увенчае със безсмъртна слава
Гробовете, в които ще ги скрие.

Напред е смърт от злия неприятел,
Отзад са заградителни отряди...
Те ще те усмъртят като предател
Без никой между тях да те пощади.

При тази безподобна перспектива
Смъртта е избор без алтернатива.

2961.

Със повод и без повод щом умре
Лице, приемано за политическо,
В това народът бърза да съзре
Възмездие, едва ли не космическо.

Той може да е паднал от дърво
Или е жертва на природно бедствие,
Но цялото свободно общество
„Убийство е!“ ще каже във последствие.

И обществото няма да сгреши!
Убийствата са фино режисирани,
А тайно на съда ще се внуши,
Че трябва той да прояви разбиране.

Явлението е като война –
Убийци има, но са без вина.

2962.

Със възрастта настъпва черногледството,
Родено от продажни времена,
За да смени наследството на детството
И неговата ведре светлина.

Човек е обграден от неприятели,
За неговите думи се слухти,
Мнозина от това са си изпатили,
Защита срещу донос нямаш ти.

Над теб вилнее безпощадна Партия,
За нея си безименен предмет,
Съседът казва, че добър другар ти е,
А тайно, че си враг на този ред.

Властта кога ще дойде да те вземе
Обикновено е въпрос на време.

2963.

Пороците в сандъка на Пандора
Дали били са някога затворени
Или са волно литвали в простора
Сред хората, на ангели престорени?

Не съществува каса, във която
Да влезе тягата към престъпление
Или страстта към трупане на злато,
Или омразата към чуждо мнение.

Преди Човека още те са бдели
Рождението му със страст са чакали,
И неговия дом са предпочели
Вместо да спят в кашона на оракули.

Освен че там удобно пребивават,
Възможност имат да се размножават.

2964.

Ограбва ли се някакъв имот,
Това, разбира се, е престъпление
Обаче граби ли се цял народ,
Това е политическо решение.

За него се гласува в парламент,
Изказват се подробно депутатите,
Полага подписа си президент,
Накрая го оформят бюрократите.

Грабежът се разхвърля на глава,
Надлежно се поема от ведомствата
И още много дълго след това
Той ще снабдява с бедствия потомствата.

Крадците по-нататък са призвани
Да утешават хората обрани.

2965.

*Тиха украинская ночь,
прозрачно небо, звёзды блещут...
(А.С. Пушкин, „Полтава”)*

Възпяват се какви ли не пейзажи
И не отскоро с поетичност ловка,
Но две-три думи няма кой да каже
За днешната стопанска обстановка.

А тя е безсловесен покровител
На всички родни корупционери
И всеки стар и нов ръководител
Защита в лоното ѝ ще намери.

Поема тя вината за глада ни,
За всеки непосилен външен заем
И за онези грозни горски рани,

За чийто произход сега гадаем,
Като в демократичната държава
Невинността на всеки утвърждава.

2966.

„Царю честити” шепнат с умиление,
„Върни се, за да ни възседнеш пак,
В страната да внесеш успокоение!
Копнеем да развеем твоя стяг!”

Аз виждам да участват във наддаване
Дружинка самозвани първенци
За собственото си опозоряване
Във ролята на живи мъртавци.

С душите си на Дявола продадени
Монарха те използват вмасто щит
Със дарбата му за мащабно крадене
И прозвище „Крадеца от Мадрид”.

Как лесно е, намери ли трибуна,
Човек да се превърне във маймуна!

2967.

Как точно се превежда „парламент“? -
Би трябвало да бъде „говорилня“,
Но всъщност е на нищета люпилня
Със чистота от най-висок процент.

На кьор софра попаднали са тук
От бит пазар събрани активисти,
Разнопартийни бивши комунисти,
Привидно спорещи един със друг.

Едни говорят, други си мълчат
(Мълчанието също се заплаща),
А кукловодът някои изпраща
В чужбина опит, за да наберат.

Кой кукловод е се досеща всеки,
Макар да крие своите пътеки.

2968.

*Всяка от ядрените държави може да
унищожси живота повече от веднъж.*

Преди да се превърне в катафалка
Земята се нуждае от гробар
В ръката си със атомна запалка,
Нает от всепобеден господар.

След повече от милион години
Готово всичко е за земен ад,
Запасите от ядрените мини
Са за целта готовият заряд.

Остава дребната наглед подробност -
Планетата ни кой ще я взриви,
Но хора с подходящата способност
Ще се намерят винаги, уви!

Не се ли махне ядреното бreme,
Останалото е въпрос на време.

2969.

Огромни насекоми от стомана
Унищожават хората без жал
След непредотвратимата промяна
В съвременния боен арсенал.

Те също като някои персони
Не чувстват бремето на съвестта,
Убиват по компютърни закони
И по това са братя на Смъртта.

Ненужен им е повече Човека,
Успял навремето да ги роди,
Да го убият е задача лека,
Плътта му мека кой ще пощади!

За липсата му Космоса едва ли
Чрез прясна черна дупка ще зажали.

2970.

Политизираната ни култура
Слугиня е за Зло, не за Добро –
ЦеКа ще казва „Да” за професура,
А за академик - Политбюро.

Гордее се страната с правоверни
Носители на титли с кух пълнеж
Без оглед бели ли са или черни
Послушници на алената гмеж.

И всички те духовно мастурбират
Взор вперили във собствения пъп
И гения във себе си намират,
Отлят по собствения им калъп.

Оприличават ги на феодални,
Но всъщност са културо-погребални.

2971.

Горяните – историческо табу.

*Георги Търпанов
Командир на чета горяни*

Балкана е обхванат от блокада,
Войската се придвижва към върха
Със заповед да действа без пощада
И с грях да отмъщава за греха.

Грехът е жаждата към Свободата,
Кой виждал е от него по-голям?!
За Свободата жертва се раята
И в планината вижда неин храм.

Отсъстват тука турските аскери,
А само озверена родна сган –
Комунистически функционери,
Омразата е техен ятаган.

До вечерта раята е избита,
Не е останал никой жив комита.

2972.

*Борис Годунов е бил неграмотен, но
е станал самодържец на цяла Русия.
Комунистите следваха неговия пример.*

Със нас обслужваше се във живота
И дипломи си взе със лекота
От чудотворната „червена квота”
За хора със идейна чистота.

Да учи предпочиташе задочно,
Като министър стана инженер
И филология завърши срочно,
Когато беше вицепремиер.

Той беше войн на Партия велика
И неизменно неин гален син –
Преведен бе на тридесет езика,
Но четен беше на нито един.

И за това в един прекрасен ден
С академична титла бе дарен.

2973.

*“Ясно вижу я путь пред собою,
Что своею рукой начертал он, бессмертный, родной!..”*
Лиляна СТЕФАНОВА. Болгарская поэтесса.
(По поводу смерти Сталина, 05.03.1953г)

Изкуството да се прославя Сталин
Се бе превърнало във занаят
И колкото той повече бе хвален
По-черен беше неговият ад.

Артисти, скулптори, певци, поети,
В невидан до преди това мащаб
Творяха от привидна страст обвзети
Към този невъобразим сатрап.

Убийството на милиони люде
Уплахата превръщаше в любов
И този факт ще кара да се чуди
Невиждалият робство философ.

А даже щом диктаторът умря
Лакейското подмазване не спря.

2974.

Менят се хората и обществата,
Множат се политически течения,
Но неизменна, тачена и свята
Остава тягата към преклонение.

Тя, чупката във кръста е еднаква
Пред всяко от поредните величия,
Коего я желае и очаква
От подведомствените му безличия.

На Хитлер, на Садам и на Атила
Не липсват никога последователи
И с тяхната обезумяла сила
Безброй души на Онзи свят са пратили.

Те също се пренесоха отвъд,
Но тука техни ученици бдят.

2975.

И оптимистите, и песимистите –
Едните явно, другите потайно,
Си вярват искрено, че комунистите
Сами ще се премахнат дълготрайно.

За тази цел обаче задължително
Нов вид Човек е нужен на страната,
Но кой ще каже даже приблизително
Каква ще е рождената му дата?

Ще се наложи да се сменя глината,
С която Бог Човека сътворява,
Защото нявга тя бе ненадмината,
Но трябва да се осъвременява.

А дотогава с чалгата начело
Из Миналото си ще крачим смело.

2976.

Товарни тежки гръцки камиони
Със надписи „метафорá” се нижат,
Пренасят портокали и лимони
И за реда в стопанството се грижат.

Така е и с любимите поети –
Изтръскват те словесните запаси
Сред хора, сред животни и предмети
За щастие на трудовте маси.

Сълзата оживява, хълмът пее,
А вихърът за Свобода се бори,
Гората за листата си жалее
И робът със неволята говори.

Метафората става господарка.
Щом се изгуби чувството за мярка.

2977.

Има закуска и вечеря исторически.

За обяд – не съм чувал.

Събра навремето Исус Христос
Дванайсетте любими ученици
И каза, вдигайки вечерен тост:
„Предател има в нашите редици!”

И починът нататък се подде,
Макар и с незначителна промяна –
Предателският прилив придойде
И скоро всички масово обхвана.

Дузина юди със Сатанаил
Обсъждат ползата от Свободата
И всеки за това е съобщил
В Централата, на всекиго позната.

Там „таен” щаб нещата пренарежда
И Свободата сменя със Надежда.

2978.

*Стамболов (1854-1895 г.) е човекът,
който се превърна от хъш в диктатор.*

Не се приспособи той към народа,
А него пригоди към своя нрав,
Пребори се със майката природа
В ръката силна със кривака здрав.

Сломяваше без милост враговете,
В борбата беше непоколебим
Сред малкото държавници-поети,
Превърнали властта си във режим.

На никого не даде да се меси
В избрания от него път щастлив
И даже Левски щял бил да обеси
Ако съдът го бе оставил жив.

И мислил е навярно, че е вечен,
Когато беше с ятаган посечен.

2979.

Палачи, прокурори и банкери
Защо ли никой нивга не възпя?
Защо ли никой нивга да намери
Сред тях за стих достоен не успя?

А те чистачи са на обществото,
Подлагат го на санитарна сеч,
Отделят вещо Злото от Доброто
Със меч, с пари или с красива реч.

Добре е поощрителна награда
Да се стъкми за този занаят,
Ще бъде тя проятна изненада
За целия литературен свят.

Ще потекат отвред тогава оди
И родолюбие то ще ги води.

**Виж примери: 2980-2982.*

2980.

Баща ми е палач и е снабдител
На градинари в райските градини,
Чрез него може всеки земен жител
Към Онзи свят по спешност да премине.

Медик е на съседчето бащата
И с болни всеки ден се занимава,
А групата на татко е призната
Сред всички други групи за най-здрава.

Но даже ако някой боледува,
Той първо длъжен е да оздравее
И само след като се излекува
Усеща гилотината къде е.

Палач ще стана също, след което
И аз ще пращам хора на Небето.

2981.

Мъжът ми е народен прокурор
И жрец на класово превораздаване,
Солист във общия партиен хор
На смъртните присъди за възпяване.

Ах, този страховит Народен съд!
От него със мъжа ми сме притискани –
Осъжда повече лица на смърт
Отколкото са по закон поискани!

Стоян заплашен е да бъде снет
Заради спуснатите показатели
И току виж, че някой ден проклет
На длъжност низова са го изпратили.

Умът ми да го побере не може;
Тогава що ще чиним, мили Боже!

2982.

Бях нявга спретнат милиционер,
В квартала се развихрях като хала,
Но се превърнах бързо във banker
С парите от партийната централа.

Във куфар ги получих. Ценен дар
И знак, че службата с добро ме помни,
Щом праща ме в свободния пазар
Без разписка за сумите огромни.

Направих банка и тя процъфтя,
Но бившите колеги ме откриха
И на престъпна банда с помощта
В червеното „Ферари” ме убиха.

От две години съм надгробна плоча
И на народа бъдещето соча.

2983.

Привикнахме със знака „**Забранено!**”
Навсякъде където Вожда влиза,
Защото здравето му е безценно
Особено във времена на криза.

От нас цедяха средства за заплати
На хора, назначени да го пазят
От любовта, с която сме богати,
А враговете искат да погазят.

Така живяхме не една година,
Не му съзирахме лика „на живо”,
Но все пак той накрая се спомина,
Улучен от куршум несправедливо.

На погребението му внушително
Присъствието беше **задължително**.

2984.

“Ако някой легне с мъжско, като с женско, и двамата са извършили гнусота; непременно да се умъртвят; кръвта им да бъде върху тях” - Левит (20:13)

Узнах, че напоследък е на почит
Библейските безсмъртни писмена
Да се подлагат на модерен прочит,
За да засветят с нова светлина.

Там педерастията уж е грях,
Но всъщност трябва да се поощрява
(Доколкото от пресата разбрах)
На всички педерастии за прослава.

А аз пък сменям стария канон
За кулата, скрижалите прочула –
Тя според мен е спортен стадион,
Погрешно взет за Вавилонска кула.

Билети двойно повече продали,
Затуй основите не издържали.

2985.

Любителски изследвам бандитизма
Във непрекъснатия му прогрес
И сливането му със комунизма,
Чиито плодове ни радват днес.

Не е модерно да обираш банка,
Това е вече знак за долен вкус,
А хванат ли те, ще лежиш на сянка
И затова влез с банката в съюз!

Не я разбивай, а я завладявай,
Пари отвред към теб ще потекат,
Узрее ли, фалит ѝ обявявай
И към Швейцария поемай път!

А там във богаташка вилна зона
Те чака дом за двеста милиона.

2986.

Борба за мир, красива и безплодна
От древните, та чак до наши дни
Се води срещу склонността природна
Към масови убийства и войни.

На фронта ги разстрелваха усърдно
Във името на някой цар и бог,
А после награждаваха посмъртно
Със орден и със паметник висок.

За мир са Нобеловите награди
На Кисинджер и Менахем Бегин,
Които по заслуга Марс им даде
Пред гробницата на мира. Амин!

Наградата, когато е погрешна,
Е безполезна, но най-вече смешна.

2987.

Чиновникът! О, неговият лик
Изпъква между папи и маршали!
Сред тях по сила той е най-велик
И Вечност боговете са му дали!

Оптимистично Чехов го затри,
Но той навсякъде безспир възкръсва
И своите мастилени искри
По двете полушария разпръсква.

Преди, сега и в бъдеще е той
Със дарба бързо да се размножава,
Подхранван щедро и във мир и в бой,
За да владее цялата държава.

Така ще е докато в този свят
Хартии чакат подпис и печат.

**А.П.Чехов „Смърт чиновника”*

2988.

Защо наивни някакви предания
Дори и без издание печатно
Са вечни, а изкусна графомания
Изчезва незабавно безвъзвратно?

Не ѝ помагат нито сухи напъни
На професионалните критици,
Нито подкупваните с много лапане
Разбиращи от всичко политици.

А Времето – критикът на критиците,
Реди литературната планета,
Но там в редиците между класиците
Седи Снежанка с нейните джуджета.

И няма кой в културните простори
На главния въпрос да отговори.

2989.

За всяко нещо редно и нередно
Във миналото, днес и занапред,
Решаваше за първо и последно
Районният партиен комитет.

Кой как живее и кому гостува,
С кого е пил и кой му е съсед,
Това, оказва се, интересува
Районния партиен комитет.

Де Се дари го с топла братска дружба
И помощ със безкористен съвет,
А после назначи на щатна служба
Районния партиен комитет.

И съществуват те, навеки слети
На Вожда под безбройните портрети.

2990.

История на части и нацяло
Не е предмет на сделки и продажби,
Но ако някому се е доцяло
Могъл би да я придобие с кражби.

С Историята не, но с историци
Наситен постоянно е пазарът –
Купуваш си една-две десетици
И те Наполеон ще те изкарат.

Лъжата с паметник се укрепява
И той пред бъдещето я представя,
Безспирно Истината укротява
И себе си навеки възвисява.

Така с История отгук-оттам
Аз нова древност мога да създам.

2991.

*„Държавна сигурност” – това е
целият народ. (Тодор Живков)*

ДеСе в стремежа към масовизация
Достигна до завидни висоти,
Във себе си превърна цяла нация
И комунизма в донос въплъти.

Възникна любопитно положение –
Доносник над доносника да бди,
За да научи собственото мнение
И види собствените си следи.

В такова самоцелно състезание,
Когато подлост среща подлостта,
По собственото им признание
Без важна полза бе масовостта.

Накрая бяха много изненадани
От изгрева на своето пропадане.

2992.

Приятен е почитеният човек,
Но е литературно непотребен,
За авторите скучен е навек,
От сиво всекидневие обсебен.

„Човекът звяр”* е важният герой
На стихове, романи и пиеси,
Убивал е със бой или без бой
Вампири, примадони и принцеси.

Той е сюжетен център, а за фон
Тук там се срещат и нормални хора –
Консуматив за не един сезон
При дооформяне на кръгозора.

Те чакат там с безпримерно търпение
Да влязат в някое стихотворение.

*„Човекът звяр” – роман от Емил Зола.

2993.

Направих първо малка справка,
Но след това и съпоставка

За родните ръководители –
И бити, а и победители,

И се оказа, че във боя
Със смърт достойна за героя

През всички времена изминали
За племето ни са загинали

От вража мъст неумолима
Водачи само двама-трима:

Хан Аспарух, непобедимия,
Навек безсмъртно чийто име е

И в името на Свободата
Хаджи Димитър с Караджата.

2994,

В природата за разлика от Бога
Човекът бе по план четирикрак
И след направената сметка строга
Той бе снабден със подходящ гръбнак.

Но щом реши изправен да се движи
Прибави към гръбнака свърхтовар
И на медиците създаде грижи
В замяна на двукракия си чар.

Дископатии, хернии, артрити
Със тяхната намеса или без
Увеличиха на човек бедите
Ведно със непрестанния прогрес.

Какво направи после със ръцете
Светът тепърва има да усети.

2995.

*Пълното единодушие е най-характерната
черта за комунистическия парламент.*

За шефа на Народното събрание
Във продължение на много дни
Словесността бе близка до мълчание,
Кое то постепенно я смени.

„Другари, някакво съображение?“,
Но никой нищо не съобрази,
Тук те присъстват, за да нямат мнение,
А имат ли го, Боже упазй!

Сами да се замесят в изкривяване
На безпогрешния партиен път
Е все едно да искат прекратяване
На яслата във този мирен кът.

И те мълчат, мълчат и получават
Заплата, нищичко за де не правят.

2996.

Какви горещи творчески дебати
Се водят сред научните среди
Между авторитети всепризнати
На тема „Кой с фашизма ни сроди?“ !

Едни посочват Гьобелс; други Желев,
„Червен фашизъм” строя ни зоват,
А всъщност най-големите заслуги
Народу трябва да се отдадат.

Той първи шефа на ДеСе-то кръсти
„Митьо Гестапото” (от кръв и плът!)
Чиито смъртоносни нявга пръсти
Професорска писалка днес държат.

А търсещите първенство писатели
Изглеждат само като подражатели.

2997.

Щитът на Ахилес във „Илиада”
Роди „определените” поети
И те превърнаха се във грамада,
Която през столетията свети.

Високо на върха една поема
На Кийтс – възхвалата на гръцка ваза,
Със право първото място заема
И път на всички към целта показва.

По нея поетични детективи
Гадаят кой е неин притежател,
Дали били са дните му щастливи
И кой на Онзи свят го е изпратил.

Методът е с широко приложение
И носи безопасно вдъхновение.

2998.

Понявга мисъл странна ме гнети
Относно авторите на романите –
Покриват ли те нашите мечти
Да бъдат в общ отбор със великаните?

Ще може ли чрез всичките творби,
Включително с творенията вазови
Съдбата блага да ги сподоби
Със нещо като „Братя Карамазови“?

Но с планини от пушечно месо
Смъртта съдбата изпревари я,
За да възкликне нявга Клемансо *
„Какво ли е това България?“

Не знае той, че много векове
Сме горди със велики врагове.

**В 1919—1920 г. Клемансо председателства
Парижката мирна конференция*

2999.

Маниакален пристъп е обсебил
Цар, дирещ във страната ни подслон,
За да приседне в липсващата мебел,
Наречена републикански трон.

Грижливо си подрежда той децата
И внуците по династичен ред
И титли им раздава във предплата
Съгласно дворцовия етикет.

Защо ли новината не покърти
Народа ни от грижи обграден,
Че принц под името Борис Четвърти
За цар ще се помаже някой ден?

Той казва със спокойствие познато:
„Ще стане, но на куковото лято!”